

Refuz să fiu al doilea sex

Love Kills

2007

Refuz să mă supun rolului pe care l-am văzut împlinit la nesfârșit de femeile din jurul meu. Refuz să fiu mașina de făcut copii, refuz să trăiesc asemeni unei sclave care s-a vândut de bună voie, ca un drăguț parazit în umbra tatălui meu, a soțului meu, a copiilor mei, închistată într-o căsătorie care să nu mă mulțumească, dar pe care să o accept în virtutea tradiției, a moralei, până la urmă în virtutea inerției și a unei paralizante obișnuințe, sperând mereu că oamenii din jurul meu, că bărbații din jurul meu vor deschide într-un final ochii și mă vor vedea așa cum sunt – o ființă umană, că vor înceta să mă considere un bun de-a gata.

Refuz să fiu judecată în virtutea a ceea ce nu sunt, ca „un bărbat imperfect”, după cum descria Sf. Toma femeia – expresie apoteotică a obtuzității care a caracterizat dintotdeauna Biserica și pe reprezentanții acesteia.

Refuz, totodată, ca, drept rezultat al zecilor și zecilor de ani de agitații feministe mai mult sau mai puțin anemice, să accept un post de conducere aruncat ca un os de dragul discriminării pozitive și să mă identific tocmai cu acele structuri ale puterii, odinioară combătute drept frustrante și tiranice. Căci accesul femeilor la putere, fie ea politică, economică sau culturală, nu a schimbat cu nimic natura și structura acelei puteri. Da, mie una mi se pare cel puțin ciudat că, de exemplu, o femeie de culoare precum Condoleezza Rice a devenit câinele de pază al unei culturi care a rămas, până în ziua de azi, esențialmente White Anglo-Saxon Protestant sau că o scriitoare de renume și, de fapt, cu adevărat talentată precum Amélie Nothomb se limitează la a scrie best-seller-uri mai degrabă feminine decât feministe, mai degrabă amuzante și plăcute decât puternice sau memorabile și care nu sunt, în definitiv, decât o variantă mai prezentabilă a Cosmopolitanului.

Despre rolul femeilor în literatură și politică s-a scris mult, de la Julia Kristeva la Elaine Showalter, dar cred că întrebarea legitimă ar fi nu ce facem cu puterea pe care ajungem sau nu să o deținem, ci ce facem pur și simplu cu ceea ce suntem? Ce fac cu identitatea mea de „angry young woman” care și-a renegat pe rând bunicul antisemit, tatăl imatur și alcoolic? Ce fac când mi se servește faimoasa replică „Gândești așa pentru că ești femeie” și îmi vine să-mi iau câmpii sau să fac o criză de nervi precum Madame la Colère? Ce fac cu decizia de a fi mereu nimic mai mult, dar nimic mai puțin decât eu însămi, de a nu mă transforma niciodată de dragul bărbaților din jurul meu? Cum folosesc ceea ce sunt ca să creez solidaritatea care nu a existat niciodată cu adevărat între femei?

Una dintre observațiile lui Simone de Beauvoir, care din păcate a rămas valabilă până în ziua de azi, cum că femeile au avut întotdeauna tendința de a-și manifesta adeziunea mai degrabă față de bărbații de aceeași rasă, clasă socială etc., decât față de femeile aparținând unei alte rase sau clase sociale, m-a făcut să mă gândesc la etichetele pe care le aplicăm zi de zi, conștient sau nu, femeilor din jurul nostru și care nu au alt rezultat decât acela că formează alte și alte minuscule „bisericuțe” de marginile cărora empatia noastră nu e capabilă să treacă: femeie de succes, casnică, familistă convinsă, punkistă, intelectuală, „grupul fetelor care au băut prea multă apă plată cu lămâie”...Oare chiar avem nevoie să ne definim în termeni atât de preciși încât să nu mai vedem dincolo de metrul care constituie spațiul nostru personal?

Cred că numai depășind aceste bariere autoimpuse, noi, oamenii al căror cod numeric personal începe cu cifra 2, vom reuși să construim ceea ce ne dorim: în primul rând, o societate în care a fi femeie să constituie o chestiune pur fiziologică și nu un criteriu de discriminare, o societate în care să fim nu al doilea sex, ci pur și simplu unul dintre sexe; în al doilea rând, o contracultură în care să nu ne mai lovim de misoginisme și/sau machisme ieftine de mahala și care să devină astfel o contraponderă și o alternativă viabilă pentru status-quo; și în al treilea, dar nicidecum în ultimul, rând, o viață personală bazată pe dorința continuă de autodezvoltare, în care deciziile să ne aparțină în întregime și în care să fim propriul nostru stăpân.

Biblioteca Anarhistă

Love Kills
Refuz să fiu al doilea sex
2007

Preluat la 16.12.2022 de la <https://lilith-lovekills.blogspot.com/>

ro.theanarchistlibrary.org